

Co mohlo být v knížce — kruh se uzavřel

Česko 2026, tentokrát sám

TERMÍN

5.–8. 8. 2026

ETAPY

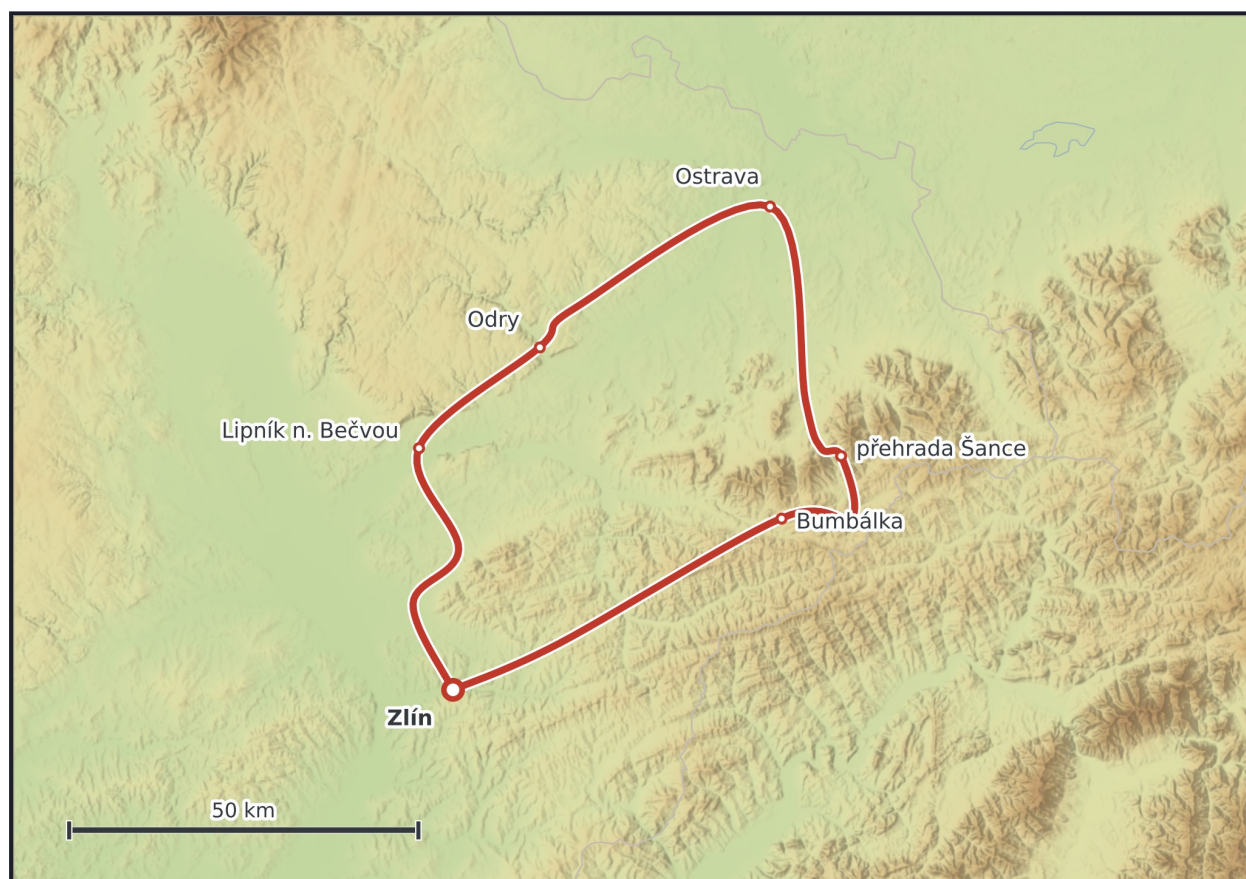
**4 — Zlín–Bumbálka 75 km, Bumbálka–
Ostrava 96 km, Ostrava–Lipník nad
Bečvou 88 km, Lipník–Zlín 49 km**

UJETO

308 km, převýšení 3 450 m

ÚČASTNÍCI

**Jindřich sólo na kole, Honza jako
doprovod**

TRASA · 308 KM V KRUHU ZE ZLÍNA A ZPĚT

Původně jsem chtěl jet po Česku jednu z dálkových tras, které se chodí pěšky a snad i jezdí na kole. Jenže Česko zrovna zažívalo rekordní vedra, teploty se blížily čtyřicítce, a tak jsem si nebyl úplně jistý, jestli je ideální jezdit celý den z kopce do kopce. Navíc jsem tak docela nevěřil kolu. Když jsme byli s karavanem v rakouském Hallstattu, při výjezdu do asi třidvacetiprocentního kopce mi dvakrát spadl řetěz a já dvakrát spadl s ním. Kluci v Extreme Sportu sice kolo opravili, ale stoprocentní důvěru jsem k němu zatím neměl. Když jsem unavený zařadil nejlehčí převod, pořád jsem měl pocit, že řetěz může zase spadnout a taky spadnul. A to člověku v prudkém kopci na pohodě nepřidá.

NA BUMBÁLKU ZA KNEDLÍKY

Dnešní cesta na Bumbálku vedla skoro pořád mírně nahoru a občas hodně nahoru; nejhorší úsek byl někde mezi Všemínou a Liptálem. Vedro bylo obrovské, ale kupodivu na kole nebylo čtyřicet stupňů tak strašných, jak jsem čekal. Trochu foukal protivítr a kromě zmíněných kopečků se jelo docela dobře.

S Honzou jsme se poprvé potkali u „Valašského Balatonu“. Bylo takové vedro, že jsem do vody vlezl kompletně oblečený.

Na Masarykovu chatu zbývalo už jen dvaadvacet kilometrů. „Jen“ je ovšem relativní pojem — nejdřív lehce do kopce a posledních pět kilometrů už regulérně nahoru. Naštěstí většinou ve stínu. Vyjel jsem to úplně v pohodě, ještě se zastávkou u studánky pod bývalou chatou Centroprojektu.

A odměna po příjezdu? Tři borůvkové knedlíky a tři piva. Super.

KOLEM PŘEHRADY DO OSTRAVY

Ráno jsem vyjel z Masarykovy chaty v dobré náladě a s představou, že dnes pojedu v podstatě pořád z kopce a v Ostravě budu cobydup. Realita byla poněkud jiná.

Vzít to z Bumbálky zkratkou na Bílou se ukázalo jako docela drsný nápad. Několik kilometrů prudce z kopce, potom jsem špatně odbočil a v místě, kde jsem mohl pohodlně najet na asfalt, jsem pokračoval dalších asi pět kilometrů po dost drsné šotolině a zbytečně do kopce.

Chtěl jsem objet přehradu Šance stejně jako s Honzou asi před dvanácti lety. Tehdy mu ten výlet vůbec nechutnal a byl to pravděpodobně jeho poslední větší cyklovýlet. Teď už chápu proč. Člověk má pocit, že když jede kolem přehrady, pojedje po rovině kolem vody. Omyl. Každou chvíli vystoupáte klidně sto metrů nad hladinu, abyste zase sjeli dolů.

Potom ale přišla odměna — nádherných několik kilometrů podél Ostravice. Luxusní cyklostezka, voda, stín a všude spousta koupajících se lidí. Najednou mi vůbec nepřipadalo, že je skoro čtyřicet stupňů.

Původně jsem se chtěl podívat k šikmému kostelu. Jenže jsem zjistil, že není tam, kde jsem si myslel, a tak jsem vymyslel náhradní atrakci — přehradu. To ovšem znamenalo opustit příjemnou rovinku podél Ostravice a zase se šoupat do kopců na úpatí Beskyd. Některé úseky byly takové, že jsem neměl odvahu na kole jet a raději šel pěšky. K přehradě jsem dorazil asi o hodinu a půl později, než jsem plánoval. Vypil jsem dvě kofoly na ex a potom — opět kompletně oblečený a tentokrát i s botami — vlezl do vody. Pán, který mi kofolu prodával, vůbec nechápal, proč jedu v takovém vedru na kole do Ostravy. Popravdě, chvílemi jsem to taky úplně nechápal.

Do Ostravy zbývalo podle mapy asi dvacet kilometrů; díky mému tradičnímu kufrování jich bylo spíš pětadvacet. V závěru jsem samozřejmě ještě jednou zakufroval — cyklostezka mě přivedla ke stavbě, která by byla docela průjezdná, kdyby ovšem nevedla přes řeku a most nebyl zbořený. Překvapilo mě, kolik zeleně je ještě kousek před centrem Ostravy. Člověk vůbec nemá pocit, že přijíždí do velkého průmyslového města.

Bydleli jsme na Stodolní. Hotel super, klimatizace, na pokoji dokonce spinningové kolo — to jsem rozhodně nepoužil. Místo, kde si dát pivo, jsme s Honzou hledali asi pět metrů od hotelu. Pár piv, příjemné posezení a potom pokoj, klimatizace a nádherný pocit, že už nemusím vůbec nic dělat.

Dnes to bylo docela drsné. Ale vydržel jsem, takže snad ještě úplně nepatřím do starého železa. Jediné, co mě opravdu štvalo, byla navigace. S Mapy.cz jsme si zatím příliš nerozuměli, a navíc jsem pořád musel sundávat sluneční brýle a nandávat dioptrické, abych vůbec viděl,

kam mám jet. Pěkný opruz — jenom dnes mě to stálo odhadem pět až deset kilometrů navíc.

Večeře? Tyčinky a játrová pomazánka, kterou koupil Honza. Tam, kde měli pivo, totiž nic jiného než tyčinky neměli. A mně už se nikam chodit nechtělo.

MORAVSKOU BRÁNOU V OČISTCI

Třetí den jsem se rozhodl projet Moravskou bránu. Na kole poprvé. Chvilí mi trvalo, než jsem se vymotal z Ostravy — navigace a já jsme byli stále spíš nepřátelé než spolupracovníci. Jakmile jsem ale město opustil, přišla nádhera. Prvních asi třicet kilometrů kolem Odry a spousty rybníků bylo báječných. Stín, voda kolem, příjemná cesta.

Pak jsem vyjel na otevřené pláň. A začal očistec.

Hned na začátku jsem si koupil jakýsi citronový nápoj v domnění, že kupuji jemně perlivou vodu. Ukázalo se, že je to nějaký birell. Nalil jsem ho do lahví, moc mi nechutnal, ale tekutiny byly potřeba. Jakmile zmizely rybníky, řeka a stín a kolem zůstala jen pole, začalo být vedro skutečně šílené.

V Kuníně jsem doufal v restauraci. Nic. Musel jsem pokračovat dál, až jsem konečně našel kebab. Koupil jsem pět malých vod a jednu kofolu. Jednu vodu jsem na sebe okamžitě vylil, zbytek postupně vypil nebo nalil do lahví. K tomu kebab. Paní, Slovenka, mi v podstatě sdělila, že jsem praštěný, když v takovém vedru jezdím na kole. Když zjistila, že jedu z Ostravy, její přesvědčení o mém duševním stavu se ještě prohloubilo. Skoro hodinu jsem seděl ve stínu a doufal, že vedro trochu poleví. Nepolevilo.

Po dalších asi deseti kilometrech jsem zastavil u Jednoty a koupil pětilitrovou vodu. Pán za mnou u pokladny si kupoval pivo a tvrdil, že to je lepší nápoj než voda. Řekl jsem mu, že tu vodu stejně nebudu pít a ať se dívá. Vyšel jsem před obchod a celých pět litrů si vylil na hlavu a na tělo. Potom jsem si lehl na schody do stínu.

Pán na elektrokole mi oznámil, že tři kilometry zpátky je báječné koupaliště. Pravděpodobně jsem jel přímo kolem něj. Jenže bylo na kopečku, takže návrat vůbec nepřipadal v úvahu. Asi dvacet minut jsem ležel na schodech a sledoval oblohu. Blížily se mraky.

A skutečně to vyšlo. Slunce konečně zalezlo a zbytek cesty už byl alespoň trochu stravitelný. Pořád se ale střídal asfalt s drsnou šotolinou a asi tři kilometry před Lipníkem přišla poslední lahůdka — kilometr po naprosto šílené cestě. Když jsem se konečně dostal na asfalt a slavnostně vjel do Lipníku, měl jsem toho opravdu dost. V tom vedru jsem skutečně při každém šlápnutí prosil Boha, aby mě náhodou nekleplo. V jednu chvíli jsem byl rozhodnutý zavolat Honzovi, ať pro mě přijede, protože už na to kašlu. Naštěstí právě tehdy zalezlo slunce za mraky.

Dnes byly chvíle, kdy mě to vůbec nebavilo. Doufal jsem, že zítra už bude chladněji.

UZAVŘÍT KRUH

Noc všechno změnila. Apartmán byl v podkroví a v noci tam muselo být minimálně čtyřicet stupňů. Přestože venku přišla bouřka a pršelo, uvnitř se podmínky ke spaní prakticky nezlepšily. Skoro jsem nespál, šíleně se potil a ráno se cítil příšerně.

A tak jsem se rozhodl: uzavřu kruh a pojedu domů do Zlína. Stačilo. Po včerejšku jsem byl rozbitý jako pes. Navíc jsem si definitivně uvědomil ještě jednu věc — samotného mě to vlastně nebaví. Každou chvíli se někde ocitnu sám, občas zakufruju, necítím se úplně bezpečně a na kole se může přihodit cokoli.

Po snídani jsem vyrazil nezvykle brzy, už v půl deváté. A abych dodržel tradici, hned během prvních pěti kilometrů jsem minul cyklostezku a jel prakticky po poli. Směrem na Holešov byla krajina zvlněná, ale konečně se jelo příjemně. Asi deset kilometrů před Holešovem jsem opět zahnul doprava místo doleva, a tak mě čekala cesta přes Kostelec u Holešova — do kopce a nikoli po nové krásné silnici, ale opět téměř po poli, po kterém přede mnou poslední jel hnojící vůz.

Vyšplhal jsem až k vysílačce, kterou si pamatuji z dětství. Kdykoli jsme kolem jezdili do Přerova, říkal jsem si, že bych se tam jednou chtěl podívat. Tak jsem se tam po mnoha letech konečně podíval. Od vysílačky už vedla do Holešova krásná asfaltová cesta, místy úplně nová a hlavně převážně z kopce.

Na holešovském náměstí jsem si dal zmrzlinu a vodu. Vedle seděly dvě mladé maminky a já, ačkoli se to nemá, poslouchal jejich rozhovor. Jedna druhé vyčítala, že je nespolehlivá a všude chodí pozdě. Druhá jí vysvětlila, že není nespolehlivá — je prý „časová optimistka“. To znamená, že u všeho předpokládá, že to zvládne rychleji, než je ve skutečnosti možné. Poděkoval jsem jim za vysvětlení. Po pětáctyřiceti letech jsem totiž konečně zjistil, že žiju s časovou optimistkou.

Z Holešova přes Přílepy do Zlína už mě čekalo posledních povinných dvanáct kilometrů po známé trase. Těsně po dvanácté jsem dorazil do Štípy. Ve vinotéce a hospodě na mě čekal Honza; byl jsem první host. Dali jsme si dvě piva.

A potom jsem šel ještě do práce. Kupodivu se mi ten den podařilo udělat i něco užitečného.

CO MI CESTA ŘEKLA

Bylo to zajímavé. A chvílemi extrémně kruté — především třetí den.

Velkým problémem byla navigace. Množství cyklostezek v Česku je neuvěřitelné, skoro každý druhý chodník je cyklostezka, takže člověk pořád zastavuje a kontroluje, kam má vlastně jet. Několikrát se mi stalo, že jsem ujel kilometr špatně, a protože se mi už nechtělo vracet, pokračoval jsem úplně jinudy. A z mapy nepoznám kvalitu cesty — stejně může být označená krásná asfaltová cyklostezka jako úzká pěšina přes pole.

Tentokrát jsem záměrně jezdil pomalu a na lehké převody; z toho vedra jsem měl respekt. Zjistil jsem také, že vozím naprosto zbytečně moc věcí. Za celou dobu jsem prakticky nepoužil ani to, co jsem měl přímo na kole, natož všechno, co mi vezl Honza. Poučení pro příště: na týdenní cestu jsem schopný vyrazit jen s tím, co povezu na kole a v jedné tašce na nosiči.

A ještě jedno, mnohem důležitější poučení: příště už nechci jet sám. Ne proto, že bych to fyzicky nezvládl. Prostě mě to samotného nebaví. Honza byl skvělá společnost ráno a po dojezdu — vždycky jsme si sedli, dali pivo, povídali si a zasmáli se. Ale jet sedm hodin sám a nemít se s kým podělit o to, co člověk vidí, zažívá a co mu běží hlavou, je prostě otrava.

Mrzí mě, že skončilo naše společné ježdění s Jirkou. Po tom všem, co jsme spolu na kole zažili, je to pro mě velké zklamání. Možná už mu připadám pomalý a nechce se mu na mě čekat. Nevím. Když jsem mu po jedné z nejtěžších etap poslal zprávu, přišla tradiční odpověď: „Blahopřeji, šikovný.“ Velmi vtipné. A pravděpodobně i upřímné.

Asi jedna etapa našeho společného cyklistického života skončila. Všechno krásné jednou začne a jednou skončí. Mrzí mě to, ale život jde dál. Rozhodně si kvůli tomu nehodlám koupit elektrokolo. A rozhodně nehodlám příští rok sedět doma — možná nějaký organizovaný cyklistický zájezd, třeba něco podobného nebo třeba najdu trasu, kam by se mnou jeli kamarádi vrstevníci na elektrokole. Jen budu muset vymyslet jiný způsob, jak to celé zorganizovat.

Honzovi patří velký dík za podporu a doprovod. A Evě ještě větší — za to, že ty tři dny vydržela s vědomím, že její manžel někde v téměř čtyřicetistupňovém vedru šlape sám na kole a kdykoli může zazvonit telefon, že někde leží.

Takové blbosti už dělat nebudu. Protože tohle — když se na to dívám zpětně — opravdu trochu blbost byla. Plán jsem nesplnil a trochu mě to mrzí. Na druhou stranu jsem dojel domů po svých, něco zase poznal, něco se o sobě naučil a hlavně přežil. Člověk musí zůstat realista. Láska k cyklistice zůstala a já věřím, že příští rok vymyslím něco smyslupnějšího než letos.

